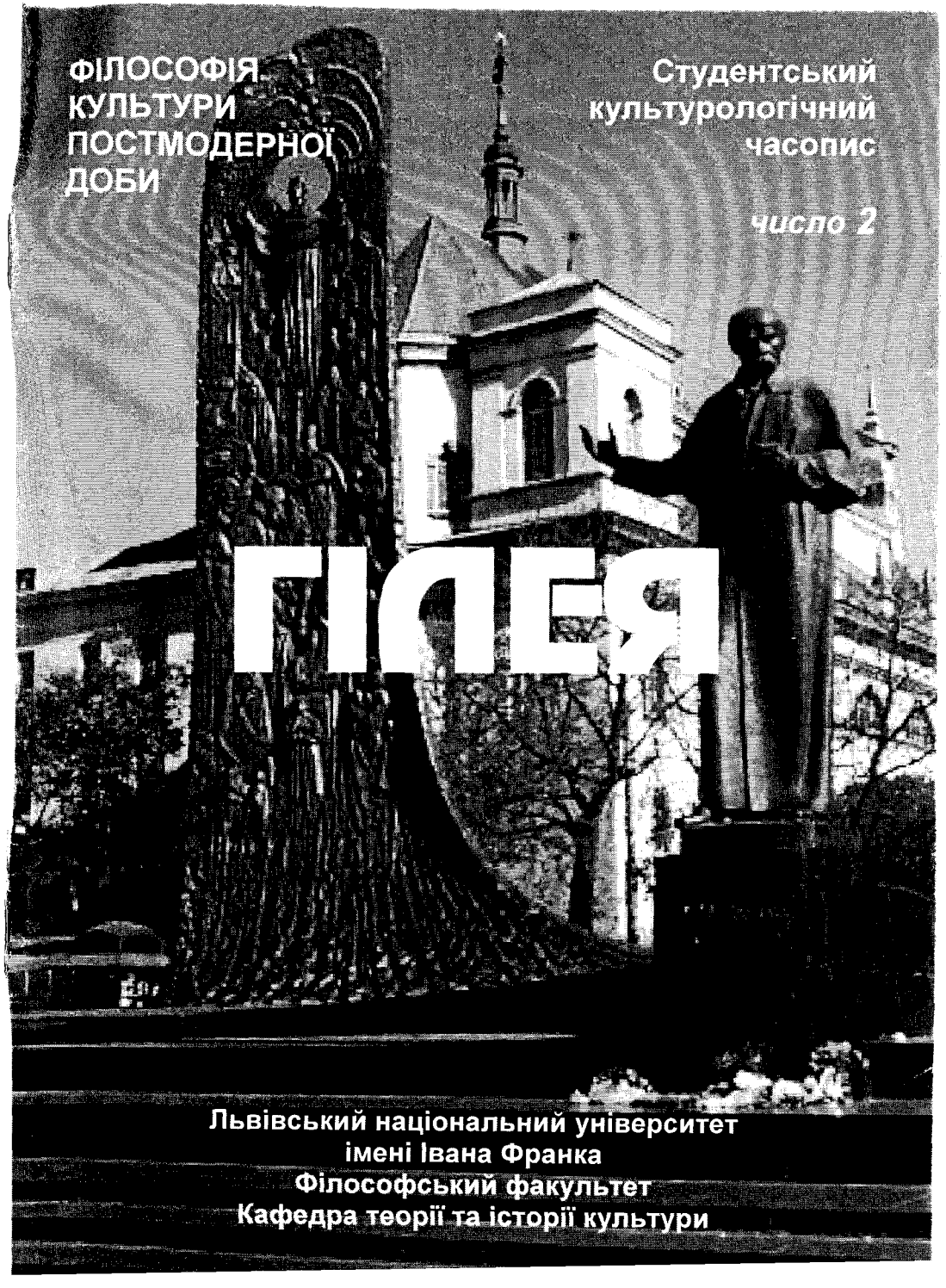
ФІЛОСОФІЯ КУЛЬТУРИ ПОСТМОДЕРНОЇ ДОБИ
Студентський культурологічний часопис
число 2
ГІДЕЯ
Львівський національний університет
імені Івана Франка
Філософський факультет
Кафедра теорії та історії культури

Редакційна колегія:

Мельник В.П., д-р філос. наук, професор (голова)
Сінькевич О.Б., канд. філос. наук, доцент
Пітусь Л.М., канд. філос. наук, доцент
Васьків А.Ю., канд. істор. наук, доцент
Дарморіз О.В., канд. філос. наук, асистент
Фльорко Л., аспірант
Муха О., аспірант

Анотація

До збірки увійшли твори студентів й випускників природничих й гуманітарних факультетів Львівського національного університету імені Івана Франка, що були представлені в процесі виконання творчих завдань й самостійної роботи над вивченням курсів "Етика та естетика", "Культурологія", "Українська та зарубіжна культура", "Релігієзнавство", спеціальних та культурологічних курсів.

Вступне слово

Потреби нашого сьогодення вимагають творчої участі у розбудовчих процесах молоді, в тому числі, студентської. Питання стоїть так, що український вуз має готувати не лише спеціаліста-фахівця, а можливо, першою чергою, виховувати, формувати цілісну творчу особистість з досконалим духовним світом. У досягненні цієї мети важливу роль відіграють вузівські курси культурології, етики, естетики, релігієзнавства і т.п. Опанування програмним матеріалом, виконання творчих завдань тощо створюють умови для виявлення й розкриття творчих можливостей молодої людини, дають їй нагоду спробувати свої сили у різних видах інтелектуальної й художньої діяльності.

Твори, що увійшли до даної збірки свідчать про потребу молодої людини у вдосконаленні й самовираженні. Їх ще не можна назвати професійними, але вони сповнені чистотою й душевною щирістю, своєрідним світосприйняттям, прагненням дати всьому, що є довкола, свою власну оцінку. В они випромінюють любов до рідної землі та глибокий інтерес до її історії, нерідко визначають й громадську позицію автора. І хто зна, можливо, ця перша публікація в університетському студентському виданні послужить поштовхом до нових звитяг на літературному ґрунті, до появи нових уславлених імен в сучасній українській культурі. Ми – викладачі, старші колеги й наставники щиро бажаємо цього нашим молодим талановитим друзям.

Л.Пітусь

Львівський національний університет імені Івана Франка
Філософський факультет
Кафедра теорії та історії культури

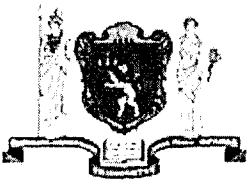

ГІЛЕЯ

Студентський культурологічний часопис

число 2

ФІЛОСОФІЯ КУЛЬТУРИ ПОСТМОДЕРНОЇ ДОБИ

Львів-2004

ВІЧНІ ЗАПИТАННЯ

Сах Ганна

(математичний факультет)

Для чого ми живемо? Саме розв'язання цього питання лежить в основі різних філософських течій.

А хто ж такий філософ? На мою думку, це людина яка трошки більше дає волю своїй думці, яка в своєму мисленні відривається від буденності, яка шукає себе не в купці оточуючих, а прагне зрозуміти свою позицію в світі.

А хто ж троді ми? Ми, які слідуєм усталеним традиціям предків не розуміючи для чого і не задумуючись над цим.

Кажуть: "Дерево цінять по плодам, а людину по ділам". Але, що ми робимо, де ці плоди наших творінь, як нас прийме прим хлива Кліо, що ми залишимо своїм нащадкам в пам'ять про себе.

Ми – сучасники в тому розумінні, що живемо сучасним, не задумуючись про вічність. Лише у своїх твореннях людина здатна увіковічнити себе в пам'яті прийдешніх поколінь.

А ми, мало того, що нічого не творимо, ми руйнуємо те, що дала нам природа, що дали нам у спадок пращури. Ми не шануємо їх пам'яті, руйнуючи їх творіння.

Ми живемо за принципом відомого французького правителя: "Після нас хоч потоп". Багато людей живе роблячи не те, що їм хочеться, а те, що вимагає від них мораль оточуючих їх людей. Виходить, що ми живемо звітуючи про свої вчинки не перед собою, а перед сусідами. Нас завжди переслідує думка: " А що скажуть, якщо я ...?"

Ми істоти, що прагнуть щастя. Але ми його не вміємо оцінити. Переважно люди шукають щастя в матеріальних благах. Хоч без грошей в наш час щастя нема, але не в них щастя.

Що ж таке щастя? Це хвилина це день, чи мить, чи це година?

На мою думку, це саме життя, протягом якого ми маємо творити свої ідеали, творити свій світ уявлень про прекрасне, не керуючись думкою сусіда. Ми повинні в своєму житті вибрати курс на своє щастя.

Промінчик сонця блисне – щастя,
Зайде за хмари – вже й печаль

Так і життя тебе колише
Немов кораблик ураган.
Плисти за течією – сором,
Іти назустріч?.. – де ж мораль.
Чекати щастя також можна
Та краще витвори все сам.
Почни з малого, із зернини,
Зазнай у собі іскри жар.
Відкрий вікно в життя дитині,
Відчинять двері юний шал.
Не прагни світ перевернути,
Яким би він не був страшним.
Це макросвіт, зроби свій мікро,
Й за ним потягнеться сусід.
Повір в людей, Нехай ця віра
пробудить сором в блудників
І "чорний макро" дуже сильний
Поверне ракурс в щастя світ.

РОЗДУМИ НАД СЕНСОМ ЖИТТЯ...

Ігор Цихник

(факультет журналістики)

"Життя прожити – не ниву перейти" - сказав колись якийсь мудрий чоловік, отак сказав і... спокійнісінько забув собі про цю фразу, обмірковуючи вже наступну, без сумніву - не менш геніальну, перлину свого ораторського мистецтва... А сотні тисяч людей тим часом запаслись стосами паперу та відповідною кількістю чорнила і (ні на йоту не шкодуючи нівчому не повинних гусей) пообкладались пір'ям (в умовах відсутності кулькових ручок та звичних нині комп'ютерів) та натхненно засіли за столи запорошених кабінетів і дружно взялись до писанини. Суть останньої зводилась до "обсмоктування" вищезгаданого вислову, що виявилось у появі низки можливих і неможливих трактатів, праць, ба, навіть цілих томів, темою яких було оте одвічне запитання - у чому ж сенс людського перебування на цій землі.

Така, з дозволу сказати "графоманська" традиція поширилась, неначе якась епідемія та "заразила" більшість видатних умів як минулого, так і сучасності. Більше того, мабуть, над цим банальним філософським запитанням люди почали замислюватись чи не від початку створення того шаленого грішно-романтичного світу... Мабуть, над цим запитанням замислювалась основна маса усього більш-менш прогресивного студентства, розмірковуючи при цьому надто серйозно (не під стать своєму юному віку) або ж надто поверхнево (з аналогічної причини)...

Внаслідок згаданих мук творчості на світі з'явились певні канони, дотримуючись яких, людина могла повноправно заявляти про те, що її особисте перебування на цьому світі не таке вже й безглузде. Так, наприклад, якщо ти будував будинок, посадив дерево та виростив сина (в силу певних біологічних обставин допускалось і виховання доньки) - то вже досяг чогось у типовому суспільстві рівних та подібних тобі. Або коли тобі вдалось реалізувати себе у тій чи іншій справі і це підтверджувала відповідна сума на рахунку в престижному банку, а поряд маєш надійний сімейний тил - можеш сміливо вважати себе "американцем з крові і кості"... І так було завжди: кожна країна та кожна епоха витворювала власні закони, дотримуючись яких (або принаймні роблячи вигляд, що дотримуєшся) можна було "дорости" до умовного рівня "людини, що виділяється з усієї

так званої сірої маси інших". Історично склалось так, що сьогоднішні люди, які досягли отого рівня уявної значимості, називають себе старомодним словом "інтелігенція" або ж більш осучасненим його варіантом -"еліта", - та це вже суто справа смаку...

Проте, чи варто надто занурюватись у глибини вищих наук або жити за тим чи іншим суспільним законом аби знайти відповідь на просте земне запитання. Просто, на мою думку, необхідно лише відрізняти два поняття "жити" та "існувати" та чітко знати, чого ти справді хочеш... Адже коли людині достатньо елементарного мінімуму (зараз я не маю на увазі якісь матеріальні речі), її влаштовує власне "тепличне" існування і від цього вона ще й почуває себе щасливою - то такий її вибір - от і все. З іншого боку, коли людина належить до когорти так званих "живчиків", коли в її очах горять невидимі вогники, що здатні збентежити десятки збайдужілих песимістів - то людина така справді живе і справді її маленьке особисте життя має сенс. І нехай отой "живчик" не стане другим Ейнштейном чи ким там ще (на жаль, не всі народжуються з додатковим геном геніальності), - не в тому річ...

Адже коли твоїм батькам не сором но, що саме ти їх рідне чадо, коли тебе кохає найдорожча в світі людина просто тому, ...що кохає, коли твої діти виросли звичайним и добрим и людьми, коли твій сусід справді буде щиро радий випити з тобою на свято чарочку-другу, і, зрештою, коли вже після твоєї смерті бодай одна людина скаже щось добре, вважай, що життя прожите не даремно.

Ірина Метельська

(факультет журналістики)

У нас давно побутує думка, що сенс життя сформований у формулі: посади дерево, збудуй будинок, виростити дитину. І це стало аксіомою життя для багатьох людей. І головне, що більшість з них не замислюється над моральною стороною вищесказаної фрази. Вони сприймають це буквально: посадити, побудувати, виростити. Але від тої буквальності страждає усе суспільство, яке деградує духовно.

Не знаю, можливо я занадто велика ідеалістка, але не можна жити так матеріально-буквально. Світ довго не проживе на звичайній буденщині. Ні, я не проти того, щоб садили дерева...

Але між ЛЮДИ!

І нас багато чого відрізняє від простого тваринного світу.

Бог нас наділив тим, чого не має на землі жодна жива істота – любов"ю і вірою, ну і звичайно ж нашим геніальним розумом. Посаджене дерево без любові — виросте, але не буде приносити нам радості, збудований будинок — буде приносити заздрість наших сусідів, але не буде у цьому дом і ладу без любові, дитина вихована без розуму, любові і віри в майбутнє виросте для того щоб існувати, а не повноцінно жити в цьому світі. Все потрібно робити з розумом, любов'ю і вірою!!! Любов — дає життя, віра — це життя продовжує. а розум визначає куди нам потрібно іти. Так, мені можна закинути, що коли голодний шлунок, про вищі матерії думати не приходиться. Але коли у твоєму серці є любов і віра, а також розум в голові тобі неодмінно пощастить. Давно вже підтверджено, якою ти є людиною, такі люди і гуртуються навколо тебе. Отже, якщо ти будеш щасливим, то й інші біля тебе будуть тішитись, і якщо ти побачиш щастя когось, тобі неодмінно захочеться усміхнутись і подякувати Богу за те, що він такий добрий, а не перемивати кісточки щасливій людині, і ламати собі голову над тим, як же ж те щастя до неї "привалило". Коли ми навчимося тішитися з радості інших, коли ми тих інших навчимося любити і навчимося вірити у свої сили тоді ми будемо ЩАСЛИВІ!

СЕНС ЖИТТЯ

Олеся Стойко
(факультет журналістики)

Коли десь там, високо у небі миготи розсипаний бісер зірок.

Коли десь тут, у духм яному квітковому полі, на червоногарячий мак сідає бджола.

Коли ти підставляєш своє обличчя дощеві.

Коли сліпе цуценя намагається знайти молоко своєї матері.

Коли малі хлопчата намагаються розплутати перев^язані лапки голуба. Коли у переповненому автобусі тобі всміхається змучений водій.

Коли після сотень недоспаних ночей все ж таки вдається переконати викладача поставити у залікову відмінно.

Коли голодний і змучений витрачаєш останні кошти на квиток в театр. Коли друзі приходять в гості просто так, без запрошення.

Коли в час найбільшого розпачу маєш до кого зателефонувати.

Коли кидаєш усе і мчиш до товариша, якщо потрібен Ти.

Коли намагаєшся перетнути усю Україну не маючи копійки в кишені. Коли легенький вітерець бавиться кучерями твоєї матері.

Коли старенька бабуся тримає в руках щойноподаровані їй квіти.

Коли наперекір усьому й усім вдається досягти бажаного.

Коли понад усе на світі хочеться відчути себе маленькою дівчинкою. Коли Ти сидиш, от так, як зараз, зовсім поруч, бездумно милуючись своїми рученятами.

Лише тоді здається, що на світі варто жити. Мабуть і є у тому сенс життя.

СЕНС ЖИТТЯ

Сех Н.

(факультет журналістики)

Люди народжуються, дорослішають, закохуються, одружуються, живуть чи існують, і врешті-решт просто помирають... Хоча ні, не просто, померти можна також по-різному. Можна померти тихо й спокійно, у сні, можна на полі бою, можна й в мирній ситуації, але з почестями, а можна й безславно, однак, із спокійною душею... Кожен вибирає сам.

Можна померти по-різному, а можна й народитись по-різному, але основне, можна й жити по-різному... Так в чому ж він полягає, отой невідомий, незвіданий багатьма, але такий жаданий СЕНС простого, буденного і в більшості випадків такого сірого життя...

Ми чули неодноразово про те, що людина народжується на світ з певною, наперед визначеною метою. Знаємо й про те, що цю мету, чи то пак долю, визначаємо не ми, а хтось там далеко на небесах, а ми лишень покірно і віддано скоряємося тому розпорядку життя, що нам наперед встановлено. Хоча знайдеться ціла купа умів, котрі з різних причин заперечать, і що найцікавіше, будуть по своєму праві. Отож, саме народження, до якого ми не маємо ні найменшого відношення, це не наша заслуга, - воно нам даровано. Далі, далі вже кожен сам собі визначає життєву дорогу і їх буде чимало. Скільки людей, стільки й доріг, адже усі ми неповторні, ми індивідуалісти, ми Люди і хочемо сказати своє бодай невагоме, однак Слово. Є багато характерів, і певна річ знайдеться безліч поглядів та думок про те, навіщо ж ми живемо. А й справді, питання цікаве, чи не так? Воно просте, десь навіть банальне, але отак відразу відповісти на нього важко, а інколи, навіть неможливо. Буває, що й проживши весь той час, що відведено, людина не в стані відповісти: що вона зробила, чим заслужила (а може і ні!) на повагу за життя і пам"ять після смерті, чи була вона потрібна за життя...

Для кожного розуміння отого сенсу, як і щастя - різне. Однак усі спільні у власних бажаннях-мріях. Вони трішки приземлені, навіть десь побутові, але ж є, і це вже досягнення. Хочеться карра та слави і ми наперекір здоровому глузду, а інколи й власному здоров'ю з никаємо на роботі щоденно на двадцять годин у добу... Мріється про затишок у власному

дом і і м и женем ося за віянням и м оди й напаковуєм о м аленькі квартирки побутовою технікою, та з апрошуєм о друзів у гості, а з годом рокам и працюєм о на рем онт у дусі "євро". Прагнеться про спокій у душі, що з годом піде до Бога, тож ходим о до церкви, живем о см иренно, та не з авше за Божим и з аконам и.

Бажається щастя та з адоволення, бодай на один день і повної апатії із збереженням всіх норм депресії, адже м и лиш люди і слабинки наші також м ають право на існування. Усі хочуть бути

щасливим и і кожен шукає оте щастя все зем не життя, всі хочуть спокою, і кожен нам агається віднайти його хоча б у власній душі, усі хочуть бачити своє продовження після ф із ичної см ерті, аби з годом спостерігати, співпереживати, а отже і жити вічно, в своєрідном у вим ірі, на небі... Том у й народжують дітей. А ще народжують, бо знають, без них м ісія не буде виконаною, бо хочуть стати цілковито дорослим и, а отже, цілковито правим и, бо хочуть відчути усю радість відповідальності з а м аленьке тільце-життя на зем лі і на небі, бо кохають...

Леся Базюк

(факультет журналістики)

"...Бог життя вічне нам дав, а життя - це у Сині Його. Хто має Сина,той має життя, хто не має Сина Божого, той не має життя".
(Ів. 5, 11-12)

Юсиф Везир Чемензімінлі у своєму романі "Дівоче джерело" писав, що життя є витвір "реальності. А як поступити мені в цьому аж занадто реальному світі, переповненому розпустою, ворожнечею, заздрістю, пияцтвом і багатьма негативними факторами? Як жити далі, як змінити суспільство і, взагалі, яку роль, яку місію виконую на цій Землі я? Ці та ряд аналогічних питань дуже часто задаю собі, своїй підсвідомості, своєму єству. В одночас радію і сумую. Радію, бо не розводжу руками від незнання, не відмовляюся від своїх почуттів, намірів, бажань, вчинків. А ще намагаюся досягнути істинний світ, той, який є даровний нам Богом. Не у "відреченні від Істини " (Ф.Ніцше) шукаю щастя, а у знанні, провидінні, покаянні. Через це іноді зам ислююся над своїми вчинками, діями, словами і ніяк не можу зрозуміти тих людей, які своїм "місячним талантом" хочуть змінити світ. Бо власне я, якби не намагалася змінитися, моє життєве кредо буде присутнє в мені завжди. Воно постійно пульсує, живе і прогресує, воно веде мене до Правди, зближує з моїм Всевишнім Батьком, з багатостраждальною Землею, з рідною матусею, з близькими та далекими друзями і знайомими.

І я радію саме через те, що живу для них, бо я просто їх люблю і заради них живу. Та чомусь інколи боюся, що свою місію на цій землі я не встигну виконати до кінця. Мені стає страшно, моторошно, бо в такому випадку я прожила марно. Тому інколи хочеться втекти від цих земних проблем кудись дуже далеко-далеко, але щось підсвідоме мене не відпускає, заставляє мислити і думати не тільки про себе. І якраз, до речі, мені пригадалися дуже гарні слова Ф.Ніцше:

"А ти застив, однак,
І довго дивишся назад.
Що ж ти, дурний,
Перед зимою в світ біжиш?
А світ – ворота в тисячу пустель,
Де холодно до німоти.
І нем ожливо там знайти те,
Що загубиш ти?

Тож не втікатиму в ніякі незнані світи, а залишуся з близькими і рідними там, де потребують моєї допомоги, любові, тепла, ласки. Тому тішуся, що маю щастя жити на такій прекрасній і благодатній землі. Бо життя – це направду чудова і незвичайна річ, це внутрішня краса і вдача, це твердий і незмінний дух. І коли людина зуміє безпомилково визначити, знайти і зрозуміти для чого вона в світі живе – нарешті відчинить двері власного щастя.

ПРО РОДИНУ

Христинич Ірина

економічний факультет

Смертне наше тіло, безсмертна наша душа. Душа, як і тіло, має розміри, має красу. Є душа велика, є мізерна. І кожна по-своєму красива. Вічні наші почуття, що зароджуються у ній. Вищі почуття краси, любові, добра, справедливості, обов'язку, патріотизму...

"Краса врятує світ!" - моє гасло. Краса душі, слова, почуттів, вчинків черпає силу з джерела нестримного кохання. Тоді окриленою літає наша душа і приносить весну у холодні серця зачерствілих людей. І проростають паростки добра.

Мавка, із драми-феєрії "Лісова пісня" Лесі Українки, - втілення ідеалу високої душі, яка здатна любити, і, люблячи, робити всіх навколо себе щасливими. Вона раділа із звичних речей: що сходить сонце і росте трава, що шумить вітер, що прийшла весна. Це надихало її, а ми жаліємось, що в сірих буднях немає нічого привабливого. А за нашими жалюзями кожного ранку встає веселе сонечко, і хоче достукатись до найтемніших куточків нашої душі, щоб пробудити в ній прекрасні й теплі почуття. А чи не легше закохатись, коли навколо яскраво розмальований світ, і ми в ньому теж дуже кольорові, як і наші почуття.

У серці закоханих не знаходиться місця для образ, для злоби і заздрості. Вони створені для поетичної мрії і чистого кохання, щирої дружби і волелюбності. Ми привчені помічати в людині все найгірше, це допомагає нам триматися на відстані. Ми боїмося показати навколишнім тівідчуття, що нас хвилюють, що заставляють вставати кожного ранку, виконувати свій обов'язок і які надихають для творення див.

Не кожен народжується для важкої праці на землі. Пташки не сіють і не орють, та Бог їх годує. Вони тішать нас прекрасним співом. Люди гордяться лелечим гніздом, дивуються лебединій вірності. Легко починають роботу під спів жайворонка, спокійно засинають під спів соловейка. Сопілка закоханого розповідає людям про красу душі, та заклопотані повсякденними негараздами не чують нічого. За те полюбиш людину, що відчуває так, як і ти. Закохані відчувають всім своїм єством те, що не побачить просте людське око, чого не відчує людина, котра у серці зам'ість любові знайшла місце для приватновласницьких почуттів. Не відчує насолоди від

подиху вітру той, чиє життя наповнює заздрість, грубість, егоїзм і самовпевненість.

Я буду пестити своє кохання, заради нього покину царство, в якому могла бути королевою, і стану рабинею його у будь-якому куточку сірої буденщини. Заради кохання треба віддавати все до останньої краплі, не боячись лишитись без нічого. І тоді будемо жити вічно: у наших дітях, у наших справах, у людській пам'яті. Кохання робить нас безсмертними. Робить щасливим кожного, хто готовий працювати до кінця життя над збереженням тих гарячих почуттів, що поєднали колись.

Родина - це постійна праця людей, які об'єднані благословенням Божим. Ми повинні знайти своє доповнення у тому одному, чи тій одній, і тепер жити як одне ціле. Нам необхідно знаходити підтримку в тій людині, яка поруч, незважаючи на всю безглуздість наших задумів. Ми повинні відчувати, що комусь тяжко без нашої допомоги. Зрештою, ми повинні відповідати за тих, кого "приручили". А щоб не відступити перед страхом, або просто небажанням нових і тяжких обов'язків ми повинні працювати, тяжко працювати для об'єднання найближчої і найдорожчої спільноти, яка нам замінить цілий світ.

Ця праця, яку не виміряти грошовим еквівалентом, яку не можна побачити очима, її можна лиш відчути. А точніше, відчуємо її відсутність.

У родинному святі п. Іванни Умриш, якої нема вже серед нас уже п'ять років, згадували її працю для родини. Вдова у 33 роки просто виховувала дітей, просто працювала на полі, у вільнухвилину вишивала. Просто переїхала до Львова, коли потрібка була онукам та правнукам, просто доглядала за ними, чистила одяг, варила їсти. Садила квіти біля п'ятиповерхівки, просто була цікавою співрозмовницею, просто часто вигравала у шахи, завжди пригощала смачним обідом. І привела родину до оновленої Церкви. Вона просто добре виконувала роботу мами, бабусі, прабабусі.

У кожного з нас у родині є ті, які добре виконують найголовнішу роботу життя – роботу на благо родини.

Я часто чую про бабцю Лінку. Вона вміла любити і гуртувати усіх довкола себе. Вона навчала робити "трошки, але добре". Учила ніколи не брати чужого, навіть колгоспного, хоча односельці дивувалися з цього.

Дядько Лаврентій: повернувшись з війни так і не створив своєї родини і життя своє присвятив сестрі, племінниці і її внукам. Він з родини оперного співака Олександра Мишуги, сам був розумною, високо інтелігентною, освіченою людиною. Він знав оперних співаків по іменах, і коли приїжджав до Львова у гості з с. Виткова, вся родина збиралася на святковий обід, продукти для якого закупляв він сам. А потім всі йшли на виставу до Оперного театру, або до театру ім. М. Заньковецької.

Цьоця Стефа теж не мала дітей. Доглядала синів племінниці. А коли вони виросли - вона все рідше, але приходила з великою торбиною всіляких подарунків, які дбайливо збирали старечі руки.

Це прадід Иосйф, який з дітьми вивчив шкільний курс математики. І найперше поважав людей, які могли розв'язати складні геометричні задачі.

Прабабця Маринка прожила тяжке життя: без чоловіка виховала доньку. Важко і дуже багато працювала, спонукала до праці і інших. У 80 років вона розпочала будівництво нового хліва для худоби.

Це і моя бабуся Леся, і моя бабуся Дарка, дідусь Микола і дідусь Михайло, це моя мама Оксана і мій тато Андрій, це і я - вся моя велика родина, кращі традиції я маю перенести у мою майбутню родину, передати моїм дітям, онукам і правнукам.

Здається сьогодні, що "діамантів" кохання на дорозі життя знайдемо багато, та не уявляємо собі "як багато прийдеться зустрічати товченого скла", яке просто відбиватиме сонце.

Я хочу мати щасливу сім'ю. Я молитимусь за те, щоб розпізнати свій діамант, не вхопити чужого, не спокуситись на дорогу оправу. Я хочу більшого: я хочу, щоб людина, якій не байдуже за мене, була завжди поруч, була моєю сім'єю, моєю опорою, головним змістом мого життя. Але цього хочуть всі, та мало хто отримує. Найбільше я боюся, що не зустріну такої людини, якій буде за мене не байдуже.

МАМИНІ ОЧІ

Андрейчук Наталія

(математичний факультет)

А це її очі... Все життя продивившись в її очі, здається, міг би знати їх до найдрібнішої цяточки, до найнеподіванішого виразу в добру чи лиху годину. Вони живі завжди поставали в твоєму сприйнятті з найомийми і рідними - і водночас у якихось своїх відтінках іншими, відмінними. Чому так ставалося? Хто відає...

Начебто на золотавому липовому меду настояні, вони, їхні дві свічечки щирі, дивляться весь час за тобою, і тоді, коли коли дивляться, коли їхній густий погляд вливається в твій погляд, а вже звідти, либонь, переливаючись у самісіньку душу, - в такі короткі миті ти відчуваєш особливу близькість, особливу спорідненість. Начебто все життя складалося з таких коротких митей, які набирали великого значення, бо вміщали непередавану словами близькість і в такі миті тобі особливо гостро відчувалося: так, це твоя мати!. Й те, що вона твоя мати, відчуваєш ти кожною клітинкою тіла, відчуваєш свідом істю і підсвідом істю! Й нічого дорожчого нема за ці відчуття спорідненості...

Всякі очі випадало зустрічати... Відверті й прямі, як ножі, здатні, либонь, без жалю і без думок розкраяти навпіл будь-що: квітку - то квітку, картину – то картину, пташку – то пташку. А скільки траплялося свавільних і владолюбних, які зустрівшись поглядом з тобою, вже в першу мить прагнуть зламати твій погляд, підпорядкувати собі, принизити, розтоптати – і відчути втіху від своєї фізичної сили й переваги. А то уникливі, хитруваті погляди, які постійно щось приховують, чогось уникають і побоюються, які нічого не виражають, а якщо виражають – то прямо протилежне тому, що мали б виражати насправді. А в материнському погляді не було ні фальші, ні лукавості, ні хитрування. Не було в ньому і тієї прямої й важкої, мов камінь, гостроти, за якою, подекуди ховається недоброзичливість і войовничa, якщо не жорстокість, то байдужість. Очі її, постійно освітлені зсередини м'яким живим сяйвом, були наче видимим, предметним вираженням її душі, котра саме такої форми прибрала, щоб і себе показати, і світ довколишній подивитись. Це погляд самої щирості, самого

добра, самої зичливості, навіть тоді, коли мати гнівалась чи просто боліло їй щось усередині, - однаково ні щирість, ні доброта, ні зичливість не пропадали остаточно. З її погляду вони жили й сповнювали твоє єство любов'ю і довірою. Крім того, материнський погляд був сповнений якоїсь цілющості, він проникався тим здоров'ям, яке передавалось на відстань, передавалось тобі – і ти відчуваєш, як, дякуючи матері, дужчаєш, стаєш певний себе, твої сумніви чи вагання підупадають.

І завжди ти відчуваєш оту чарівну цілісність її материнського погляду, животворний магнетизм його.

Мати... Скільки приємних спогадів пов'язано з цим словом, скільки можливого і неможливого зробила ця жінка для нас. Хіба хтось може бути ближчим за неї? Мама – найближча і найдорожча людина. Тільки вона може зрозуміти, вибачити, порадити. Її очі завжди світяться ніжністю і тривогою за долю дитини.

Я дуже люблю свою маму. Не уявляю свого життя без неї, без її ніжних ласкавих слів втіхи, без її підтримки, без її рідкісних очей, ласкавої посмішки, ніжних рук. Я люблю її голос і тоді, коли він переповнений ніжністю до мене, і тоді, коли в ньому звучать смуток і гіркота, біль і тривога. Ненька допомагає мені долати життєві труднощі, здійснювати свої мрії. Я вірю, що завжди материнські руки притиснуть мене до свого серця, мамин голос знищить мою втому, а її тиха пісня піднімє настрій. Як добре, коли є мама, добра, мила, ніжна.

ВОНА...

Ірина Метельська

(факультет журналістики)

Нас не пускали до неї... Нам навіть не дозволяли поглянути на неї... З куцої інформації, яка до нас дійшла, ми знали, що її ріст 54см., вага 3кг. 700г.

Її Батько... Він же мій брат, ніколи не любив дітей грудного віку. Ні не правда, він їх не "не любив", він їх просто боявся. Боявся спричинити їм біль, яким ось своїм необачним рухом. І тут... Мій брат — Батько — стоїть з маленьким чудом на руках, а з очей от-от покотяться сльози радості. Він гордий зі свого статусу "БАТЬКО". Це його дитина!

Її Мати... Втомлена, але щаслива. Щаслива до нестями, бо поруч її маленьке сонечко і люблячий чоловік. Мати знає, що незабаром її чекає рутина буднів, пеленки, недоспані ночі. Але у них є дитя, народжене в любові, і ця любов допоможе пережити їм всі негаразди і гідно перейти всі випробування. Її очі тепер по новому дивляться на світ. Тепер вона, як ніколи, відчуває материнський інстинкт - інстинкт захисту і задоволення потреб своєї маленької донечки.

Вона... Маленька і беззахисна, але вже з характером. Вона своєю з'явою принесла багато радості в цей світ. Народилось нове життя, нова доля, яка буде шукати свого місця під сонцем. Це малятко ще не розуміє, куди воно потрапило, але міцно тримається за життя, для того щоб спочатку давати радість своїм батькам, далі, щоб завойовувати цей світ і гідно представляти себе у ньому, а пізніше, щоб радіти з продовження роду із того чого досягла...

Християнська сім'я — мама, батько і маленька Яринка на руках. Виходять "у світ" з пологового будинку! Це одна з тих митей заради яких варто жити на цьому світі! Варто, заради того, аби побачити, як це маля жадібно ковтає львівське зимове повітря, а її Мама сяє радісною материнською усмішкою, ну а Татусь взагалі не чує землі під ногами! Варто, заради того, щоб відчути цю мить радості, яка огортає всіх, хто спостерігає за входженням у світ нової повноцінної сім'ї. Варто, заради того, аби знати, що життя — це все ж таки прекрасна штука, просто його треба вміти цінити!!!

МОЇ ВРАЖЕННЯ ВІД ЗБІРКИ ІВАНА ФРАНКА "ЗІВ'ЯЛЕ ЛИСТЯ"

Баніг Марта

(математичний факультет)

Вивчаючи творчість видатного діяча України – Івана Яковича Франка, я все більше захоплювалась його особою. Ще в школі на мене справив велике враження глибокий зміст його творів. Поет, прозаїк, драматург, видатний діяч культури, критик, філософ, він все своє життя присвятив народові.

"У творчій спадщині Івана Франка значне місце належить його лірици-це особливе явище в українській літературі. Вона хвилює кожного, бо розкриває найбільш болючі і злободенні проблеми, торкається найніжніших струн нашої душі і будить щирі почуття. Усю життєву мудрість письменник бере у свого народу, який є добрим супутником у нелегкій дорозі життя. Народна пісня була джерелом, яке напувало Франка впрродовж усього творчого щляху. Саме тому дуже багато творів покладено на музику і їх тяжко відрізнити від народної пісні. Особливо мене вразила збірка "Зів'яле листя", у якій такі ніжні вірші, що їх хочеться співати від початку до кінця. Саме у цій збірці поет тонко і глибоко передає найскладніші відтінки душевних переживань людини. Саме тут у віршах заховані найсокровенніші моменти особистого життя. У Франка є прекрасна річ – лірична драма "Зів'яле листя". Це такі легкі, ніжні вірші, з такою широкою гамою почуттів і розумінням душу людської, що читаючи їх, не знаєш кому віддати перевагу: чи поетові боротьби, чи поетові – лірикові, співцеві кохання і настроїв.

Так писав про збірку Михайло Коцюбинський. Це справді так. Перечитуючи поезії, мимоволі відчуваєш неспокійність душі. Кожен вірш – біль і смуток від нерозділеного кохання, а разом з тим прославлення любові, краси жінки. Майже кожна людина побувала у полоні кохання. Кожен письменник, переживши це почуття, створює для людства прекрасну поезію, сповнену найніжніших почуттів, вилиту словами, у яких відбилися вся краса навколишнього світу, вся глибина людських душ, страждань надій. Мотиви збірки навіяні особистим переживанням Франка – звіль-

нення з роботи, розлука з коханою дівчиною Ольгою Рожкевич, але вони належать не тільки поету, а й багатьом людям, які переживають все по своєму, яким не дано талант зробити все по-своєму, яким не дано талант зробити їх вічними.

Лірична драма складається з трьох "жмутків", але всіх їх об"єднує туга за коханою, біль від нерозділеного почуття, розпач від розтоптаних надій. До найкращих віршів збірки належать: "Ой ти, дубочку, кучерявий", "Ой ти, дівчино, з горіха зерня", "Чого являєшся мені у сні?", "Червона калино...".

Лірична поезія "Червона калино, чого в лузі гнешся?" написана в стилі української народної пісні. Тут постає образ дуба як ворожої сили та образ калини. Поезія написана у формі діалога між червоною калиною і дубом Він запитує калину: "Червона калино, чого в лузі гнешся?

Чого в лузі гнешся?

Чи світла не любиш, до сонця не пнешся?

До сонця не пнешся?"

З глибоким сумом калина відповідає, що не жаль й пишного цвіту і бурі вона не боїться. Трагедія її в тому, що дуб закрив сонце і вона не має сили рости. Засоби уособлення автор майстерно відобразив у прагненнях калини до світла і сонця, любові до життя, важких переживаннях за гірку долю.

Перегукується з народною піснею і поезія " Ой ти дівчино, з горіха зерня..."

Тут використовується порівняння дівчини з ясною зорею, горіховим зерням, вживаються пестливі слова. У вірші відтворено драму ніжної любові ліричного героя, показано суперечливість його почуттів, бо для нього втрачена кохана дівчина, а лишилась тільки невгасима любов, яка ранить його серце.

Почуття ліричного героя такі інтимні, що він не наважується турбувати через них дівчину. Образ красуні переслідує юнака, не дає йому у спокою ні вдень, ні вночі.

Чого являєшся мені

У сні?

Чого звертаєш ти до мене

Чудові очі та ясні,

Сумні,

Немов криниці дно студене? -

запитує він у поезії "Чого являєшся мені у сні?". У ній хвилююче відтворено ніжну, палку але нерозділену любов ліричного героя. Він на-

магається здобути, вирвати з серця образ тої, що не відповідає на його любов і приносить душі одні страждання.

Читаючи збірку, ми бачимо, що ліричний герой все ж мужній і сильний. Та він не може відмовитися від великого й сильного почуття любові, не в силі вирвати з душі чарівний образ дівчини.

Найсуб'єктивніші поезії "третього жмутку". Власне, вони довели ліричного героя до відчаю. У віршах чується одне: жадання вмерти. Трагедія ліричного героя ще й у тому, що він не має з ким розділити своїх почуттів. Його поглинула повна зневіра.

Збірка "Зів'яле листя" – один із шедеврів світової поезії. Своєю інтимну лірику Іван Франко наповнив не тільки безмірним и почуттям и, а й усім, що є у нашій мові: найніжнішим, найтеплішим, найсердечнішим. Їй судилося вічне життя. Ніжна музика Франкових віршів привертатиме увагу кожного, бо писані вони болем серця.

ПРО ПРЕКРАСНЕ

Христина Гнатик

факультет журналістики

Фреска №1
2000, Київ. Помешкання. Вікно.

Ми стояли з подругою біля вікна. Не знаю скільки це тривало. На кожного з нас зійшла просто з неба незем на благодать. Через кілька секунд, як ми підійшли до вікна, наші обличчя засвітилися дивним світлом. Зачаровані не могли відійти.

-Лесю, ходи до нас, подивися! (майже одночасно ми звернулися до третьої коліжанки).

-Що там?!-Мовчанка. Леся підійшла, подивилась...-А, Захід Сонця...Ну то й що?!

Захід Сонця... Світло падає на руки Дніпра. Віддзеркалює у наше вікно, з неба до нас заглядають хмари. Які не мають світла від Сонця: хмари –золоті, а ті, що далі, -червоні. Сонце роздає себе небу і Дніпру. А чи знає воно (Сонце), що воно віддає себе людям?.. а люди... знають про це?!

Фреска №2.
1990. Львів. Осінь.

Цю подію чекали усі мої рідні, я вже й понад усе. Біла сукня – фантастична. У дом і панує радість, а мені трохи ніяково. Таке трапляється раз у житті. Сьогодні до Львова приїхало багато українськтх священників з-за кордону, а на дворі ще СРСР. Кайзервальд. Співоче поле.

Як багато людей. Світла аура. Служба Божа. Кульмінація. Кульмінація. Кульмінація.

Моєму радісному хвилюванню не було меж. Тепер я – дитина Ісуса Христа! Дякую, Тобі, Боже! Перше Причастя. Львів. Осінь.

Фреска №3.
1983 Великі вулиці. Високе небо. Зима.

Довкола усе таке високе. Коли вже я нарешті буду великою. Мабуть, ніколи!

Раптом щось торкнулося мого носика. Ще раз і ще раз! На бруківці залишались мокрі сліди від чогось дивного. Треба лапати це "щось". Розставила долоню, а нічого не видно, лише мокрі цятки. Простягла до неба рукав пальто. О, це щось біле і яке гарне... чому така краса щезає?!

Вулиці. Сніг. Перший сніг у моїй пам'яті.

P.S. Мене вразили фрески у Софії Київській.

Вони такі древні, від них віє загадкою.

Саме фрески втягують тебе у інший вимір,

у вимір прекрасного і вічного.

ПОРИ РОКУ

Саблатіш Галина

(філософський факультет)

Затремтіли струни
у душі моїй...
Ніжна, ніжна пісня
задзвеніла в ній
Що ж до їх торкнулось?
Чи проміння дня?
Чи журба і радість
і любов моя?
О.Олесь

Напевно немає в світі такої людини, яка хоч би раз в житті не зіткнулася з прекрасним. Це не обов'язково могло бути щось радісне і величне. Прекрасними людині могли здатися найпростіші природні речі; такі як схід чи захід сонця, краплини вранішньої роси чи зелений весняний сад. Кожен сам для себе обирає міру прекрасного, бо що для одного видаватиметься красивим, для іншого може видатися потворним.

Щодо мене, то моя зустріч з прекрасним почалася з моменту мого народження. А оскільки я народилася влітку, то воно стало для мене найпрекраснішим. Літо – довгожданне, улюблене, найкраще. Це переспів пташок, гілка дикої троянди, що зазирає у твоє вікно і каже: "Вставай, іди зустрічати літо". Це безмежне небо, до якого так хочеться дотягнутися і впіймати промінчик сонця. Це діамантові бризги води, яка вабить своєю прохолодою. Це золота і срібна стежки, якими ти йдеш назустріч коханню. Це сонце, яке купається у воді, ваблячи своєю красою. Це два голуби на твоєму підвіконні, які роблять затишнішим и твоє життя.

Прекрасною мені видається й осінь, тому що це барви золотого листя. Його навколо так багато, що воно, наперекір вітру і дощам, починає гріти. Це вогонь у твоєму серці, який прикрашає рум'янцем щоки твоїх друзів. Це опалі листочки, які, наче кошенята, ховаються у пух жовтої трави. Це небо, яке забирає у тебе твої сльози. Кожен такий листочок це подарунок осені, її усмішка.

Весна... Це слово має в собі стільки значень, що я й не знаю, що саме я думаю про неї. Весна – це народження життя, воно – наче кава, яка примушує нас прокинутися і спонукає до дії. Це панна зелень, яка ввійшла у свої володіння і прикрашає свій світ. Це настрій, який тепер завжди гарний, бо здається злочином ходити сумною, якщо тебе засліплюють сонячні зайчики.

Зима... Одні кажуть, що вона холодна і люта, а я вважаю її прекрасною. Адже зима – це солодка манка, яку варить небо і якою пригощає тебе. Це запах ялинки у твоїй хаті. Це люди, які цілують вітер. Це замерзла у кризі квітка. Це кров калини на снігу. Це замерзлі сльози твого кохання і вітер, що їх витирає і дарує тобі нову надію. Це ти, вся біла після гри в сніжки. Що таке щастя? Що є прекрасніше за щасливу людину? Хоча стільки постає проблем, я завжди згадую слова Сенеки: "Нерозумно бути нещасливим уже сьогодні тільки через те, що маєш стати таким завтра". І я хочу сказати тобі: "Люби осінь, зиму, літо, весну". Знайди в них щастя, дозволь собі бути щасливим у цю і в наступну мить. Проводжай кожен день з усмішкою на обличчі, навіть якщо сонце і хмари взялися за руки, якщо небо витискають, як лимон, якщо земля біла не від цвіту дерев, якщо у тебе на щоках вода... Будь щасливим!

ПРЕКРАСНЕ.... ПРЕКРАСНЕ?

Дзвінка Марцинишин

(філософський факультет)

А й справді, що ж таке Прекрасне? Чи не можна його зустріти в цьому житті? Його слід шукати чи воно мусить саме знайти нас? Яке ж воно. Хтось скаже, що Прекрасного у нашім вимірі та часі не існує, що все це вигадки безглуздих мрійників й романтиків – безумців. А інші будуть гордо стверджувать, що ТАК, воно існує, живе у грошах, золоті і сріблі, і що мідяк чарівніший за Сонце: у ньому сила, влада, почеті і щастя. Лиш з-під мережива думок та мрій своїх рожевих Прекрасного Мислитель скаже: "Я його зустрів. Його я бачив вже не раз: на крильцях літнього метелика, в роси краплині, в посмішці Весни і в полі повного ромашок, в троянди свіжім пуп'янку і на полотнищах природи, і скромних повелителів барвистої веселки, і в поцілунку сонця на листках травинки, в блакиті неба й темряві небес, у співі вітру, в танці юної сніжинки, в перлинах моря і калюжах Львова, в очах тендітної Русалки і в плачі дикої Вовчиці, у шумі музики й концерті шуму... і в дзеркалі розбитім на стіні..."

Моя зустріч з Прекрасним відбулася на четвертому місяці внутрішньо-утробного життя. Зустрівшись з тим Прекрасним, я навіть не була в стані збагнути як мені пощастило. Я лише на несвідомому рівні відчувала спокій, ніжність, любов та турботу. Лише тоді я вперше почула голос та серцебиття Мами, а разом з тим й інші звуки об'єктивно існуючого, оточуючого мою Маму, мене, світу (що тоді мало турбував мене).

Тоді у мене з'явився ще один зв'язок із Мамою, який не можна перетнути холодним бездушним металом, як пуповину, не можна позбавити мене його з біологічної необхідності спілкуватися із дійсністю самотужки, не відділяючись від неї світом рожевого сяйва та напівпрозорої кульки, наповненої чимось на кшталт води.

Лише завдяки "знанню" про тембр, висоту та інші дрібнички голосу, розмірений та рідний стукіт серця Мами, я інстинктивно "зрозуміла", що ця мама – саме моя Мама, моя, а не чиясь – звичайна собі мама з-поміж сотень тисяч мільйонів інших звичайнісіньких мам.

Бондар В.

(факультет журналістики)

Два протилежні, різнойменні полюси,
Яким за фізикою, та й у згоді б жити,
Яким нести б гармонію у світ краси
І з двох начал добро та чудеса творити.
Та марно. Розділилися вони.
І роз'єднались так запекло між собою,
Що точать леза й закликають до війни
Так, ніби можна щось довести у двобої.
Вогонь й вода, добро і зло, інертність і напруга,
Такі одні і різні, і у кожного свій чин.
Двобій не вирішить проблем, тільки зросте напруга.
Кому ж дістанеться вінець з суцвіттям золотим?
Іде війна запекла. Від люті аж іскрять клинки.
То відступає хтось, то знову атакує.
Пашить від сперечань. На перемир'я слів бракує.
І падає вінець в багно із переможної схололої руки.

Оксана Юкіш

(факультет журналістики)

Поезії
Поезіє! Ти – сила чарівна!
Леся Українка

Вже вкотре я беруся за перо,
Таке безсиле відтворити вічність
З яких глибин незнаних потойбічних
Поезія зробила перший крок?
Хто скаже , як народжувався світ,
Той, де панує муза легкокрила
Слова, скоряючись її чарівній силі, складалися в мелодії нові.
І ось тепер – аж дивно – кожен вірш-
Захоплива мандрівка у прекрасне,
Нова зоря, яка уже не згасне, весняний легіт і бурхливий вир.
...Та є країна. Є її ім'я.
І Кожна має пісню солов'їну.
Земля, ім'я якої – Україна,
Дала життя безсмертним солов'ям.
На цій прекрасній стомленій землі,
Де люди звикли вірити у святість,
Лиш муза ще лишилась нерозп'ята,
Хоч балом правлять голі королі,
Лиш той поет і той громадянин,
Ту Україну визнав матір'ю відразу,
прийнявши без найменшої образи
Її любов, гіркішу за полин.
Її крило поламане болить
Вона мовчить, а муза гірко плаче.
Та кожна з них синам своїм пробачить
Думки нещирі й мимовільне зло.
І, забринівши дзвониками мрій,
Старий Пегас повернеться із мандрів.
Він бачив світ: і крижані троянди,
І скелі замість неба уголі.
Слухняними строєм плинуть, мов живі,
Струнке рядочки ямбів і хореїв.

Ось цей вірш в числі твоїх трофеїв,
Мов діамант, підібраний в траві.
Це інший, особливий мікрокосм,
Сяйливий, як мелодія, незримий.
Дзвінким відлунням тут сміються рими,
І пахне дощ ясмином і бузком
Лиш тут поет єство своє знайде,
Таке життя – невідворотна карма.
Його ніхто не зраджує безкарно.
А нагорода - о, вона гряде!
Не хмари, а відроджені дощі,
Вогонь живий, не сіре попелище.
Такий закон – естетика найвища
В самій людині і в її душі.

Ільїна Катерина

(економічний факультет)

Солодкий вірш

Солодке слово – дуже сильна зброя
Дарують настрій ми солодкі нотки.
І вічне це людське питання: "Хто я?"
Надіється на відповідь солодку.

Одним солодка дружба – другим влада,
А комусь – мить, дарована любов'ю.
Та у життєвих ласощах є вада,
бо "цукор може шкодити здоров'ю".

* * *

Відсутність сумнівів – це сила,
Та мало хто її чув смак
Трапляється не часто так,
щоб совість душу не гнобила.

І все ж жорстокість, а не міць
Дає людині "вище право"
Забуть закони і устави,
Ні в чим не відати границь.

Ностальгія

Налилося жито в полі –
Спогад юних давніх днів.
Розкидались людські долі
Поміж різних берегів

І тоді вже мимоволі,
Через вищі почуття
Покидають люди ролі,
Що диктує їм життя.

І вертаються додому,
Хоч на днину в рідний край,
Бо лиш тут зникає втома
І лиш тут таїться рай.

Ніщо

Писати важко, як нема про що
І в розумі стоїть пекельна пустка.
Хто відповість, чому так часто-густо
Мордує душу пагубне ніщо.

А може поряд десь крилатий кінь,
Та не приходить жадане натхнення,
Бо порожнечі справді інше ймення:
Така собі підступна хитра лінь.

Судиловська А.

(філософський факультет)

Мадонні

Вам не здається, що думки блукають
вулицями Львова?
Їх вітер дме в відкриті двері...

Старе забуте почуття – благоговіння за життям,
І дань покорі на вустах – пісні хвалебні в небесах:
"Благослови! Не покарай! Дай унаслідувать нам рай"..."
Зі всіх думок, всі сто шляхів вертаються в хвалебний спів.
І мертвим, і живим в покорі Мадонна – це як
присмак волі.

Краса тілесності, краса забутих форм,
Останній спокій тут в добу безладдя,
Бо тут одне просте людське знаряддя.
Творило з пороху собі ім'я.

Я не скажу, що це данина алтарю
Чи символ віри на сходинках неба:
Усе це людству треба і не треба,
В полоні почуттів частинка неба.

У мовчазному діалозі в часі
Вона звучить одна через каміння,
Збираючи уламки покоління,
З чужих думок, ілюзій та фантазій.

Робота майстра і в профіль чи анфас,
Чи знизу, зверху – все одно прекрасна,
Спокійна, власна та завжди сучасна,
Бо вміє жить спокійно і без нас.

Прозора тінь опутує вуста,
Затримує легенький подих вітру.

І розливає почуттів палітру,
І оживає вся її краса.

Пливуть хвилини по блакитних хвилях часу
В долонях – пароплавах серце б'ється!
І нерухомість посекундно в'ється
І у спокою вже немає шансу...

Оживши починає мандрувати
З думок в думки, з полону до свободи.
Через безглузді почуття до вроди
Ти починаєш прагнути її пізнати.

Вона так схожа на якусь богиню,
Античну діву у полоні волі,
Яка тримає у покорі долі,
Приборкує собою всю гординю.

А ти стоїш під небом та так низько,
І граєш кожен день чужі ролі,
І терпиш радість, чиїм ти від болі,
А спокій ніби тут, він наче близько.

І так минаючи старе каміння,
Продовжуєм життя в чужому світі.
Серед банальної людської плоті,
Але годинами чекаєм на прозріння.

І буде бігти час, вливаючись у спокій,
В миттєвостях собі хвилина віднайдеться,
Але завжди вона одна минеться,
Залишить контур щастя, той глибокий...

Кіт Люба

(біологічний факультет)

Іду бруківкою косою...
Ось тут колись карети проїздили,
А в тих каретах пані і панове
В кафтанах золотих сиділи:

Ось тут, на площі, серед міста –
Тут правосуддя над людьми чинили,
Кого за правду, чи за злочин,
Чи то з думок не тих – судили.

Тут кров лилася винних і безвинних.
О тут вершилося усе.
Щось пам'ятаємо, щось забулось.
Та це є все тепер не те.

Терпіло місто всіх "татарів",
Австрійців, німців і поляків.
Терпіло все. Палало і стогнало,
Та Лев устав –
і варварів прогнало.

Краса твоя частково збереглась.
У серці дитини, давно заяглась.
Любов загоріла – це те почуття –
Що де я не буду – любитиму Льва.
.....
Іду із левами – гуляю.
Вас, леви! в серці я навік сховаю.
І де б мене стежина долі не водила,
Я буду з вами, левами своєї батьківщини.

Столярчук Максим

(економічний факультет)

Повсякденність

Ти звикла до свого життя –
Цигарки, бари, розпач, сльози...
Це повсякденність вся твоя;
Ти побороть її не можеш.
Колись любила і кохала,
Страждала, якщо шось не так.
Та повсякденність твоя стала
Байдужістю, що будить страх.
Тебе рятує тільки творчість,
В якій ти бачиш інший світ,
Яка гальмує повсякденність
І огортає її в лід.
А я хотів для тебе стати
Тим порятунком у житті.
Щоб повсякденність твою брати
І вмить гасити в боротьбі.
На жаль, не вишло це у мене,
ти теж нічим не помогла.
Існуєш далі повсякденно
І, може, десь душа стражда!

* * *

Я бачу сльози – тавро смутку.
Я чую плач – печаль душі.
Я відчуваю серця муки,
Що програва у самоті.
Я хочу щастя у цім світі.
Я хочу долі у житті.
І попросити хочу всіх я.
Не загубитись в самоті,
Не погасити вогонь Ліри,
Не втратити в собі Любов.

І шанувати вічну Віру,
Бо це – основа всіх основ!

Кохання

Кохання – світле сонце на землі,
трава зелена в літнім полі.
Кохання – це печаль душі,
Що загубилась в почутті просторів.
Воно, як той дзвінкий ручай:
Коли все добре, він співає.
Коли ж погано –
Він все дощенту розбиває.
І вже кохання – це печаль, не щастя
Страждаєш, плачеш і чадиш –
На тебе вділи чорну маску,
Ти мучишся і – не іскриш.
Та з часом, серце оживає.
Воно кохати знову рветься в бій!
І знов дзвінкий ручай співає,
І все готовий ти віддати Їй.

Ахмет III і запорожці

(продовження до вірша С.Руданського "Ахмет Ш і запорожці")

Ахмет, отримавши листа,
Перечитав його, злегка
Подумав і підняв питання,
Бо злий ще був з самого рання:
"Це хто посмів, це хто наважився
До мене ось такі листи писать?!
Я їх усіх на кіл посаджу!
Я їх карать, щоб наказать!
Мені, як найсвітліший зірці Сходу,
Вклоняються царі усіх країн.
Та неповагу ось таку, не згоду
Моя країна ще не чула "фвк"юсім"!
А як про мене будуть думати араби?
А як той Цареград і Македон?

Ні, козаків цих треба взять за бари,
Щоб не хитали мою славу й мій закон!
Багато їм дозволив у степах,
Вже навіть Січ якусь побудували.
Та ще й мені говорять цілувать
Не жінку свою, а якусь там палю.
Я не стерплю, я їм запам"ятаю!
А ну ж бо басурмане, дай мені листка.
Я напишу і хай собі страждають,
Бо я уже готую всі війська!"
Того ж року, запорожці
Грамоту читали.
Іось яка розмова
Між ними бувала.
"Що цей султан, цей бісів син
Ще й зуби хоче показать?
Давайте, хлопи, підготуйтесь...
Я чую – будем вибивать".
"А може, Батьку, не варто
Об нього руки так марать.
Ходімо, краще ще по чарці,
Співаймо! Йдемо танцювать".
"Цить, синку, він не вступить.
Ти ж бачиш: й бик дурнуватий,
Баран упертий й той відступить.
А цей все лізе, чорт рогатий!
А нам ще землю захищать;
Свою, найкращу в світі землю.
Її тобі й мені плекать...
А що ж то буде, як з танців ми не вернем?
Ти хочеш, щоб у кожній хаті
Було по турку? Завжди
Вони нас під собою будуть мати?
Ех, тоді про гульби ми забудем назавжди!"
Аж раптом забігає сотник
І сповіщає новину:
"На півдні степу видно турків,
Які розпточали війну".
І козаків як підмінили,
Ураз забули про гульбу,
Шаблі гострючі оголили,
Котрі готові затупити у бою.

Із лісу найгостріших списів,
Немов би сонце встало із-за хмар,
До козаків звернувся Гетьман
І ось які слова сказав:
"Ми козаками з вами не ставали.
Ми народились ними і живем.
І, щоб майбутнє в Україні було далі,
Ми з вами свої голови складем.
Нехай запам'ятають вражі діти,
На своїм тілі хай переживуть.
Нехай забудуть, що таке - радіти,
Коли на тебе козаки ідуть".
І хвацько підкрутивши вуса свої,
Він фразу вимовив одну:
"А ну мо, хлопці, покажіть султану,
Хай пожаліє про оцю війну!"

І турки утікали швидше кулі.
Кидали все, лишень себе спасти.
А козаки ще й показали гумор:
Кого ловили – запрягали у вози.

І турки це запам"ятали!
І зрозуміли: з козаками їм не воювать!
Бо в козака любов, і честь, і слава!
А туркам – лише за ними прибирать!